

ALINA STUPAR

TICOB

Cinci zile de aventură

Editura Eco Transilvan

Cluj-Napoca

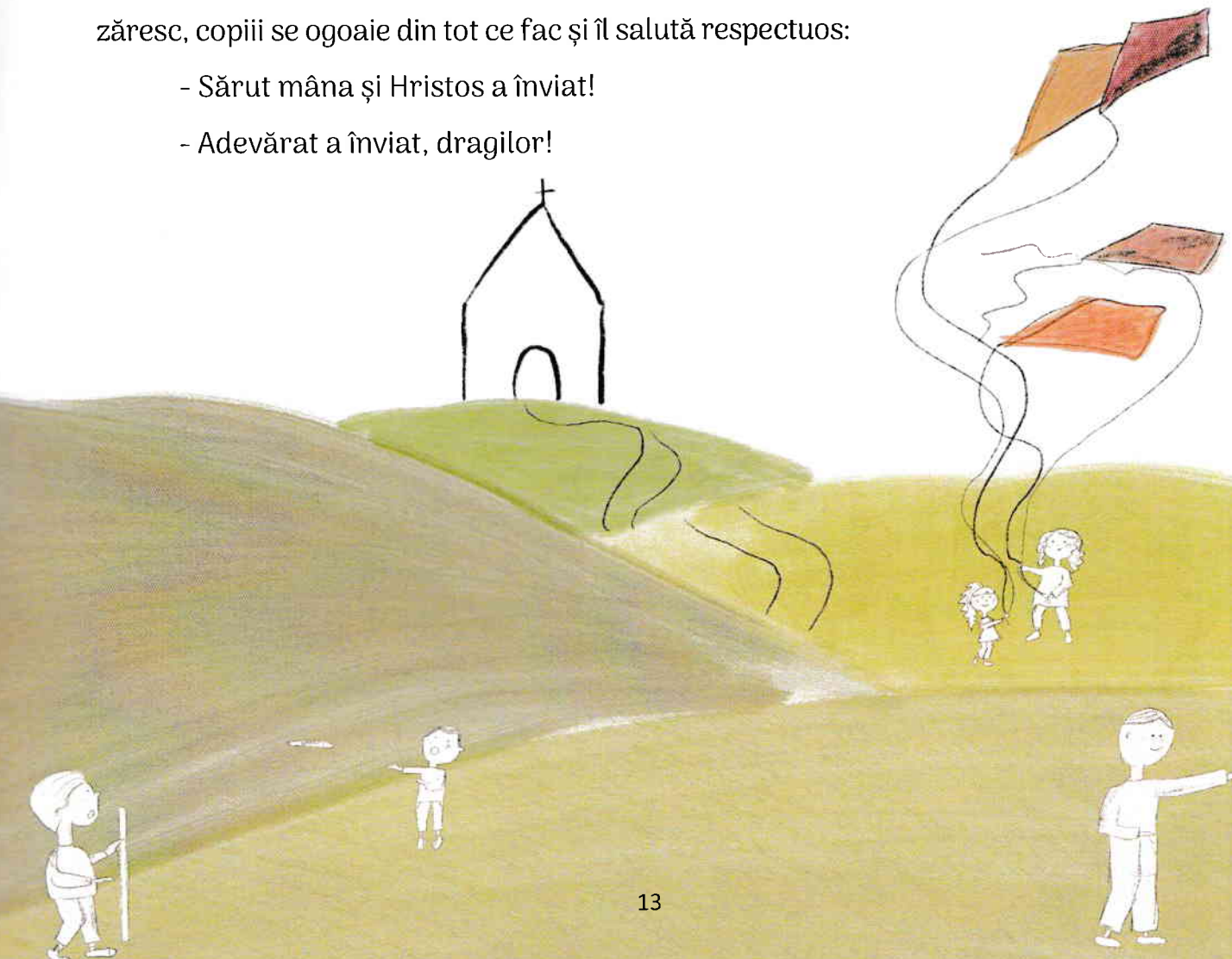
2020

Prima zi

Era primăvară. Abia trecuseră sărbătorile de Paști, iar tâmplarul Ticob decise să revină la muncă. Își ducea traiul în satul Cheia, localitate ce se află la poalele munților Apuseni. De jur-împrejurul satului munții se ridică falnic de parcă ar fi niște străjeri ai unei cetăți medievale, vârfurile sunt încă pline de zăpadă. Este mijloc de aprilie, dar soarele încă nu are căldura necesară pentru a topi sloiurile ce s-au aranjat toată iarna, de parcă ar fi niște căciuli ce țin de cald vârfurilor de munte. Cum cobori privirile spre poalele muntelui, cam pe la mijloc, zărești copaci care au început să prindă floare, pășunii, albine zburdalnice, niște oi care behăie de parcă nu au mâncat de trei zile și primele căsuțe ale locuitorilor din Cheia. Cei ce locuiesc pe deal pot vedea ce fac cei din vale, iar casele nu sunt aranjate într-un anumit fel, stau de parcă ar fi niște ciuperci, două-trei aici, două-trei colo, loc liber și iarăși două-trei. Încă se simte prin sat mirosul de sărbătoare: cozonac, sarmale, plăcinte, narcise, lalele, flori de cireș, toate creează o atmosferă de îți vine să urci până în vârful muntelui și să te dai de-a rostogolul înapoi.

Pe o cărare de pământ ce leagă centrul satului de biserică se ridică un nor de praf, este urma lăsată de alergatul copiilor. Unii se joacă de-a țurca, alții ridică un zmeu, ceilalți încearcă să obțină un bici dintr-o creangă de salcâm. Un singur adult pășește zâmbitor prin această lume a copiilor, e Ticob – tâmplarul satului. De cum îl zăresc, copiii se ogoaie din tot ce fac și îl salută respectuos:

- Sărut mâna și Hristos a înviat!
- Adevărat a înviat, dragilor!

Mițu, al lui Costică din vale, îl apucă de mânecă și zice:

Respect pentru părinți și copii - A zis mami că vine la matale după ce trec sărbătorile, nu mai merg sertarele dulapului din casa mare.

- Bine, Mițule, să-i zici că sunt la atelier, când i se ivește o țără de timp liber poate veni.

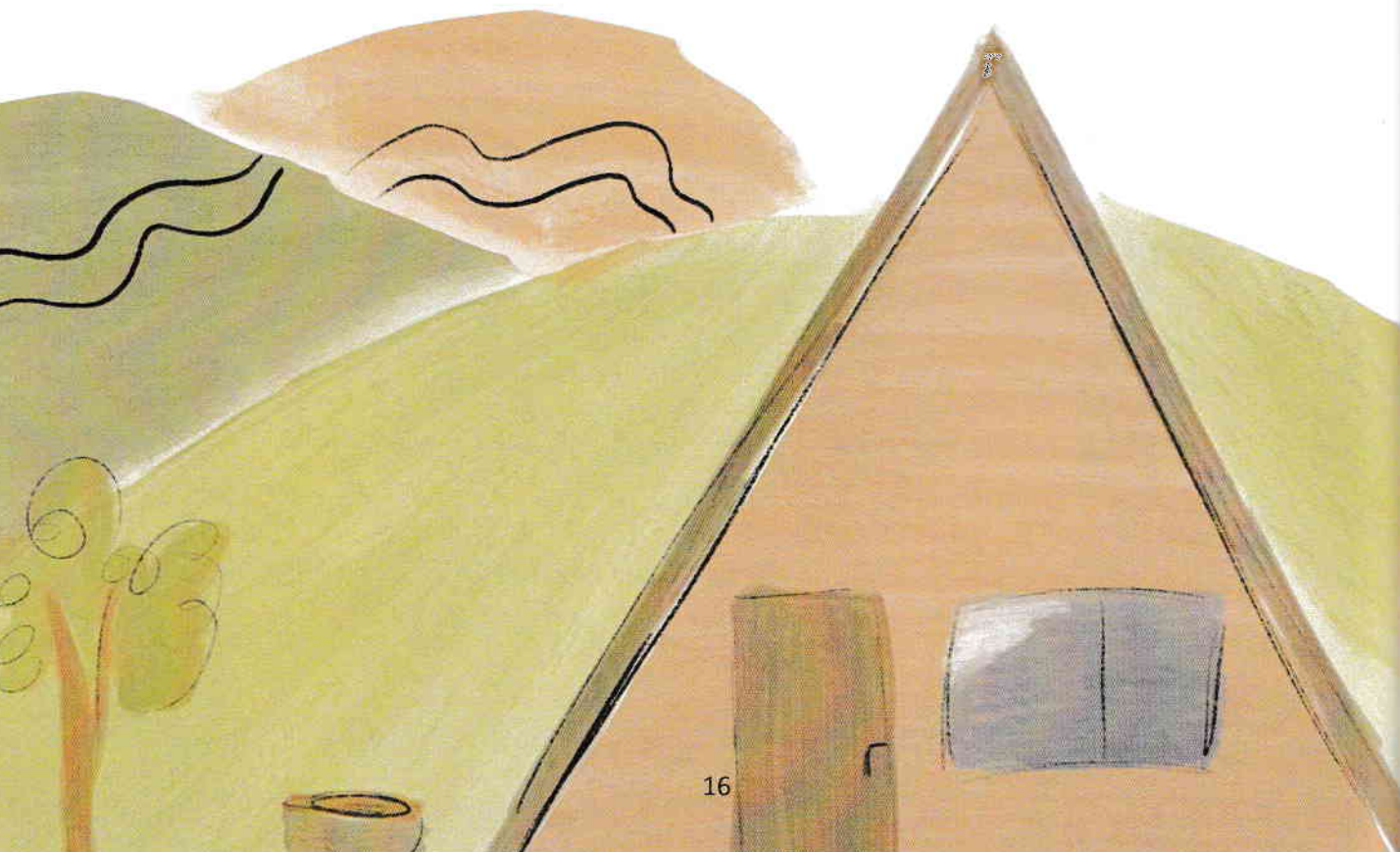

După ce a trecut de gloata copiilor, Ticob mai întoarse o dată capul la ei și le făcu din mână, în semn de salut. Era un om blând, cumsecade și cunoscut nu doar în satul lui, dar și în vecinătăți, pentru îndemânarea pe care o avea la prelucrarea lemnului. Era cunoscut ca fiind omul cu „mâini de aur”, nu foarte înalt, cu ochii de un „albastru de Voroneț”, un păr bălai ce îi cădea peste urechi și o pălărie ce o purta oriunde și oricând. Chiar dacă avea posibilitatea să își construiască o casă mare și arătoasă sau să își procure ținute noi, Ticob iubea modestia. „Mie îmi plac lucrurile obișnuite. Ce frumos e cerul! Ce frumos miroase pământul după ploaie! Ce minunate sunt toate florile și cât de unice sunt buburuzele!”

De acasă până la atelier era de mers cam o oră. Casa o avea lângă râul care traversa satul, iar atelierul mai în sus, cum urci spre vârf. Acum câțiva ani lucra acasă la el, însă deoarece tot mai mulți oameni i-au cerut ajutorul, s-a decis să își deschidă un atelier de tâmplărie, mai pe deal, pentru a se putea bucura de apusurile ce cad în fiecare seară peste sat.

În cele din urmă, Ticob se vede ajuns în fața atelierului, se așază pe buturuga din dreapta ușii să se odihnească nițel, după care descuie lacătul ce desparte cele două lumi: a lemnului de cea a satului.

Razele luminoase pătrund ca o săgeată în încăperea ce miroase a lemn proaspăt tăiat. Razele aduc cu ele căldură și viață. Da! În atelierul lui Ticob există viață. Toate uneltele de lucru au un nume și fiecare își cunoaște bine rostul. „Tronc!”, „Poc!”, „Trr!”, „Brrrrt!”, „Bvvv!”, încep să se salute uneltele de „Bună dimineața”. Ticob le răspunde tuturor odată și le îndeamnă la hărnicie și voie bună:

- Să facem din această zi una cum nu am mai trăit, să creăm ceva nou, haideți, avem de lucru astăzi. Fierăstrău, Cuișor, Fag, Măr, Stejar, Șlefuitoare, Balansoar, Bormașină, scuturați-vă praful de pe voi și până deschid geamurile și aprind luminile voi să fiți gata de aventură.

